

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/10129.**

Benyújtás dátuma: **2020-04-16 16:18**

Parlex azonosító: **DSEDKHVC0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Ander Balázs (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"A sokkoló továbbtanulási adatok tükrében mit szándékoznak tenni a pedagógus-utánpótlás megmentése érdekében?"**

Ki fog itt tanítani, ki fog így tanítani? – tesszük fel szomorúan a kérdést a tragikus felvételi adatsorokat böngészve. Ugyanis tizenkilenc éve nem jelentkeztek ilyen kevesen a felsőoktatásba, a csökkenés pedig minden képzetet felülmúlóan drasztikus. Különösen félelmetes a visszaesés az osztatlan tanári, tanítói, gyógypedagógusi, valamint az óvodapedagógusi képzésekre jelentkezők körében. Náluk a tavalyi 17.088-al szemben idén már csak 9.708 jelentkezést regisztráltak, ami 43 százalékos csökkenés a 2019-es számokhoz képest!

Még megrendítőbb a kép, ha mindehhez azt is hozzátesszük, hogy ez csak a jelentkezők száma. Ennél azonban sokkal kevesebben végzik el a képzést, s nekik is csupán negyven százalékuk kezd el tanítani, majd az ő egyharmaduk is villámsebesen lemorzsolódik, s hagyja ott ezt a gyönyörű hivatást, mert valamiből mégiscsak muszáj lesz megélni...

Magam is számtalanszor felhívtam a kormányzat illetékeseinek figyelmét arra a közelítő humán erőforrás-katasztrófára, ami az oktatás világát, tehát hazánk egyik legfontosabb nemzetstratégiai területét fenyegeti. Figyelmeztettünk, hogy komoly baj van, mert az anyagi- és erkölcsi megbecsülés elmaradása miatt egyre kevésbé vonzó a tanári pálya, a nyugdíjbomba pedig könnyörtelenül ketyeg, de hiába kongattuk a vészharangot!

A gondokkal való őszinte szembenézés azonban rendre elmaradt. Miként annak kormányzati szintű felismerése is, hogy sikeres társadalmat csak az emberi tőkébe való befektetéssel, nem pedig alulfizetett pedagógusokkal lehet építeni, viszont ilyen bérek mellett a tanári hivatás vonzóvá tétele is csak álom marad.

Noha a pedagógusbérek tekintetében a klebelsbergi eszmeiségnek súlyosan ellentmondó

folyamatok érvényesülnek Magyarországon, szóban vagy írásban, de rendre ilyen válaszok érkeztek azokra a kérdésekre, amelyekben ezt a témát firtattam:

„Ön éppen azokkal a politikusokkal köt szövetséget, akik 15 ezer tanárt bocsátottak el, és egy havi teljes bért is elvettek a pedagógusoktól, 381 településen vonták meg a diákoktól a helyben tanulás lehetőségét, sőt ezzel párhuzamosan százmilliárdokat vontak el az oktatástól. Szövetségeseinek az oktatás nem volt fontos, nálunk kiemelt fontosságú. Ilyen előzmények után „gyalázatról” beszélnie elég visszás.”

Nem tisztem, és eszem ágában sincs mentegetni a 2010 előtti oktatáspolitikai hibáit, de tíz éve a Fidesz-KDNP irányítja az országot, tehát nem visszafelé mutogatni, hanem végre érdemben cselekedni kellene. Csak csendben jegyzem meg, néhány évvel az első világháborús összeomlás, a bolsevik Tanácsköztársaság sokkjá, a pusztító román megszállás, valamint a trianoni nemzetgyilkossági kísérlet után Klebelsberg valódi fellendülést hozott a magyar oktatásügyben.

Talán mert ő még valóban hitte Széchenyi szavait, hogy egy nemzet ereje a kiművelt emberfők sokaságában rejlik...

Ehhez azonban a legjobb képességekkel rendelkező fiatalokat kellene a pedagóguspályára vonzani, aztán persze ott is tartani. Miként látjuk, ez messze van a magyar valóságtól.

Kérdezem tehát, hogy milyen új intézkedéseket kívánnak tenni a fent vázolt vészterhes folyamatok megállítása érdekében.

Mitől lesz vonzó a tanári hivatás a pályaválasztás előtt álló fiatalok számára?